

Mécs László:
A HÁROM KIRÁLYOK

A hívek gyűlnek három filiából
a mi falunkba, hegyi templomunkba.
(Esőben, hóban járnak messziről,
színes kendőkből a szívük kilángol.)

Mi kis szobánkban várunk a misére.
Eljött két kartárs a szomszéd falukból:
hogy csapjon jó ünneplő parolát
s apámat a kórusra elkísérje.

Az egyik hosszú, vékony mint a gólya,
Pilátust énekel a passióban.
Tudom, tizennégy gyermeke vagyon
s ő mégis minden hírek hordozója.

A botja végén kutyafej van csontból,
szeme rubint. Ó így nem irigyeltek
még semmit, mint én e kutyafejet,
hogy kijött Ádám a paradicsomból.

Sötét szakállt és púpot hord a másik,
a hangja méla, mélységes zenéjű,
a passióban Krisztust énekel,
özvegy, komor, sohasem hahotázik.

Ülnek, merengnek sorson, fizetésen . .
(Egy tót zsellér skáláz a más-szobában
kit ünnepnap tanítgat az apám.)
Én egy sarokból csont-kutyámat nézem.

Ünneplő csönd. S e tiszta nyugalomba
belélüktet Isten szíve-verése.
Majd hívón szól a beharangozó
s felballagunk a lejtős templomdombra.

. . . S midőn három királyról prédikál ma
papunk: úgy érzem, ők a szent királyok,
elhozták tiszta szívük aranyát
s a lelkük édes, szép datolyapálma.

Babits Mihály:
KARÁCSONYI ÉNEK

Méért fekszel jászolban, ég királya?
Visszasírsz az éhes barikára.
Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
mégis itt rídogálsz, állatok közt.

Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán mint csillag-úr szele volna?
Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Istálló párája, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyult...

Becsésnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
s nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük hogy "megszületett"!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelküinkben gyujts pici gyertyát sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk
törékeny játékunkat, a reményt.